

LA PERIQUITA AMB AUTOESTIMA

Abans quan la vida era tranquil·la i no hi havia cotxes ni modernitats hi havia la Lara una periquita de color blau i blanc que era molt calmada i pacífica. Ella vivia en un poble anomenat Serinyà. Aquell dia havia decidit descansar en un fil elèctric, quan un colom gris li va dir:

-Per què tens aquestes taques, són molt lletges, no m'agraden! -va replicar.

-No ho sé, però em queden bé, estic molt bonica amb elles!- va respondre amb autoestima.

No eren lletges aquelles taques, però no a tothom li agradava així que va anar a fer un vol.

Després mentre volava va veure que un ànec se li acostava i ell va expressar:

-No m'agraden els teus peus, com pots nedar?

-No puc nedar, perquè soc una periquita.

No a tothom li agradava que no pogués nedar, però ella era així i li encantava.

A continuació va aterrar en un arbre, va veure un pit-roig i ell li va reclamar.

-No m'agraden gens els colors que tens, hauries de ser com jo marró i una mica de roig.

- A mi ja m'agraden els meus colors, diuen com soc.

I així molts altres animals li van dir que no li agradaven coses de la Lara.

Fins que el gall va cridar:

- Reunió, és hora de reunió, ràpid el tronc vell.

El tronc vell era un vell arbre que descansava en aquella zona. Tots es preguntaven qui era que l'havia demanat?

Quan van arribar tots els animals van veure que qui ho havia fet era la periquita.

- Amics i amigues animals m'he trobat que tothom em diu coses que no els agraden de mi i dels altres, per exemple colom gris et fan comentaris que no t'agraden i et sents malament?

-A mi em diuen que els meus colors són molt apagats- va dir amb tristesa.

-I a tu ànec, què et diuen?

-A mi em comenten que les potes de nedar no serveixen per a pràcticament res.

-I a tu pit-roig, què et diuen?

-A mi que el roig i el marró no queden bé junts.

I així a tots els animals del bosc i tots responien el mateix:

-No m'agrada que em diguin això.

Mira, tinc una idea! - va dir la Lara.

I a l'instant tots van preguntar:

-Quina és?

A continuació, ella va respondre:

I si deixem de dir-nos coses que no ens agraden i ens diem les qualitats que tenim cadascú de nosaltres? No penseu que això ens permetrà ajudar-nos i sentir-nos com si fóssim una gran família? Què us sembla?

Aleshores tots van respondre que els semblava bé i que així aconseguiríem que ningú se sentís malament i estiguéssim més units. I és així quan tots van començar a tractar bé a tots els del seu voltant i és d'aquesta forma que ho hem de fer tots i totes nosaltres.